

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobkyně:**

, proti **žalovanému: Ministerstvo kultury**, se sídlem Praha 1, Maltézské nám. 1, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti ministryně kultury v řízení o rozkladu žalobkyně ze dne 19.7.2012 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.7.2012, č.j.: MK 48212/2012 KBŘ,

t a k t o :

- I. **Řízení se zastavuje.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou došlo soudu dne 14.8.2012 domáhala ochrany proti nečinnosti ministryně kultury a žádala, aby soud uložil ministryni kultury povinnost rozhodnout o rozkladu žalobkyně ze dne 19.7.2012 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.7.2012, č.j.: MK 48212/2012 KBŘ do 3 dnů od právní moci rozsudku.

V podané žalobě uvedla, že dne 10.7.2012 podala u žalovaného žádost o informaci:

- a) kolika fyzickým osobám, které nejsou zaměstnanci povinného subjektu a které nemají svou služebně nadřizenou osobu dle § 6 odst. 3 zák. č. 412/2005 (“Jde-li o fyzickou osobu, vůči níž není odpovědná osoba podle věty první, splnění podmínek podle odstavce 2 ověřuje a oznámení fyzické osobě vydává odpovědná osoba nebo jí určená osoba toho, kdo umožní fyzické osobě přístup k utajované informaci stupně utajení Vyhrazené”) vydal povinný subjekt na základě jejich žádostí podle § 6 odst. 3 věty druhé zák. č. 412/2005 Sb. a přílohy č. 4 nařízení vlády č. 522/2005 Sb., ve znění nařízení vlády č. 240/2008, oznámení o splnění podmínek pro přístup k utajované informaci stupně utajení “Vyhrazené”,
- b) poskytnutí vnitřního předpisu povinného subjektu (elektronicky v podobě, v jaké byl povinným subjektem vytvořen), kterým je upraven způsob získání přístupu k utajovaným informacím ve stupni utajení “Vyhrazené”,
- c) kteří zaměstnanci povinného subjektu (jména) jsou “odpovědnými” osobami dle bodu a).

Dne 12.7.2012 podala žalobkyně u žalovaného žádost o informace – zaslání “Stanoviska k ochraně utajovaných informací v oblasti působnosti Ministerstva kultury”.

Podáním ze dne 13. 7. 2012 navrhla žalobkyně, aby její žádosti byly vyřízeny jako jedna žádost o 4 bodech a) – d).

Přípisem ze dne 18.7.2012, č.j.: MK 47570/2012 KBŘ žalovaný spojil obě žádosti ke společnému vyřízení a část informací poskytl. Rozhodnutím ze dne 18.7.2012, č.j.: MK 48212/2012 KBŘ pak část informací odmítl. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 19.7.2012 rozklad. O podaném rozkladu nebylo ke dni podání žaloby na ochranu proti nečinnosti rozhodnuto.

Podáním ze dne 9.9.2012 vzala žalobkyně prostřednictvím své právní zástupkyně žalobu zpět, neboť žalovaný vydal žalobou požadované rozhodnutí (rozhodnutí ze dne 6.9.2012, č.j.: MK 55123/2012 OLP). Zároveň požádala o přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke zpětvzetí žaloby nesouhlasil s úhradou nákladů řízení, neboť měl za to, že se jedná o nedůvodně vynaložené náklady. Uvedl, že žalobkyně dlouhodobě zneužívá práv zakotvených v zákoně č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon č. 106/1999“), a v zákonech jiných. Jednání žalobkyně působí v rozporu s rozumným uspořádáním společenských vztahů, k němuž směřuje právní regulace, ničím neodůvodněnou újmu povinným subjektům podle zákona č. 106/1999 Sb., soudům a jiným institucím a orgánům státu a v konečném důsledku rovněž ničím neodůvodněnou újmu každému členu společnosti. Takovému jednání zjevně nemá povahu výkonu subjektivního veřejného práva, nýbrž jeho právem reprobovaného zneužití (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.11.2005, č.j.: 1 Afs 107/2004-48). K tomu žalovaný poukázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 31.10.2007, sp.zn.: III. ÚS 374/06, zabývající se institutem zneužití práva, a rovněž rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10.11.2005, č.j.: 1 Afs 107/2004-48, podle kterého „*Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu*“.

Konstatoval, že žalobkyně je bývalou zaměstnankyní Národního památkového ústavu, žalovaným zřízené odborné organizace státní památkové péče, která od doby pracovněprávních sporů se svým bývalým zaměstnavatelem (tj. od r. 2004) adresuje velké množství podání jak Národnímu památkovému ústavu, tak Ministerstvu kultury, přičemž se jedná o žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb. Jen za rok 2011 adresovala žalobkyně, případně odborová organizace, za kterou žalobkyně jedná, Národnímu památkovému ústavu 135 žádostí o informace, přičemž zásadně každá reakce povinného subjektu - ať poskytnutí požadované informace, tak rozhodnutí o odmítnutí jejího poskytnutí - je napadena stížností či odvoláním, které, nejsou-li vyřízeny autoremedurou, řeší v dalším stupni Ministerstvo kultury. Ministerstvo kultury pak dále vyřizuje žádosti, které jsou adresovány přímo jemu a které nejen svým nápadem, ale také samotným obsahem svědčí o šikanózním výkonu práva ze strany žalobkyně. Ve výsledku tak jen odbor památkové péče řešil v minulém roce více než 168 podání žalobkyně - žádostí, stížností, odvolání apod. Žádosti o informace však napadají i dalším věcným odborům Ministerstva kultury, což je zřejmé i z předmětné žaloby, kdy žádosti o informace řešila Kancelář bezpečnostního ředitele. Rozhodnutí Ministerstva kultury jsou následně napadána rozklady, protože musí být věci žalobkyně řešeny na úrovni ministryně kultury, a tedy činnost žalobkyně významně zasahuje rovněž do činnosti ministryně kultury. Ministryně kultury jako členka vlády a ústavní činitelka rozhoduje o podání návrhu zákona Parlamentu, o přijetí nařízení vlády, o zásadních opatřeních na zabezpečení hospodářské a sociální politiky, o návrhu státního rozpočtu, o mezinárodních smlouvách, řeší zásadní otázky vnitřní a zahraniční politiky. Navíc rozhoduje o zásadních otázkách při řízení vlastního ministerstva, podřízených organizací (Národní galerie, Národního muzea, Národního divadla a 26 dalších organizací) a dvou státních fondů (jichž je statutárním orgánem), uzavírá rezortní mezinárodní smlouvy a vykonává mnohé další státnické povinnosti. Ve světle výše uvedeného je dle žalovaného absurdní, že se ministryně kultury pravidelně zabývá rozklady žalobkyně v řízeních o šikanózních podáních žalobkyně.

V případě poskytnutí požadovaných informací dochází k řetězení žádostí, kdy každá jednotlivá poskytnutá informace je podkladem pro formulaci dalšího a zásadně detailnějšího a strukturovanějšího dotazu ze strany žalobkyně. Úkony povinných subjektů v řízení podle zákona č. 106/1999 Sb. žalobkyně posléze napadá u správního soudu a u soudu civilního iniciuje řízení dle zákona č. 82/1998 Sb., v nichž uplatňuje nároky za domněle utrpěnou nemajetkovou újmu. Rozsah soudních sporů, které žalobkyně iniciuje, a jejich povaha a způsob, jak tato řízení vede, dle žalovaného svědčí o tom, že žalobkyně, toho času dlouhodobě nezaměstnaná, cílí podáváním civilních i správních žalob na získání finančního prospěchu. Enormní množství nápadu správních žalob je následováno nápadem žalob civilních na náhradu nemajetkové újmy v penězích, když žalobkyně v žalobách většinou výslovně uvádí, že by pro ni jiná než finanční kompenzace, tj. konstatování porušení práva, byla bez jakéhokoliv významu.

Uvedl, že četnou soudní judikaturou lze doložit, že žalobkyně uplatňuje právo na informace vůči žalovanému a Národnímu památkovému ústavu šikanózním způsobem dlouhodobě a systematicky. K tomu žalovaný poukázal na usnesení zdejšího soudu ze dne 18.6.2010, č.j.: 7 Ca

46/2008-183, ve kterém dospěl soud k závěru, že účelem žalobkyní požadovaných informací je pouze šikanovat bývalého zaměstnavatele. Rovněž upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.3.2010, č.j.: 8 As 22/2010-91, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalobkyně, „ovlivněna finančními spory se zaměstnavatelem šikanózně zneužívá nástroje zakotvené zákonem č. 106/1999 Sb. Přitom důsledně využívá i nástroje správního soudnictví“. Uvedený rozsudek pak obstál i v přezkumu ze strany Ústavního soudu (nález ze dne 20.7.2010, sp.zn.: I. ÚS 1556/2010). Z novějších rozsudků Nejvyššího správního soudu žalovaný připomenul rozsudek ze dne 26.10.2011, č.j.: 7 As 119/2011-33 a ze dne 24.11.2011, č.j.: 7 As 133/2011. Konečně žalovaný poukázal i na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23.11.2011, č.j.: 15 C 111/2010-43 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13.1.2012, č.j.: 5 A 200/2010-63.

Závěrem vyjádření žalovaný poukázal na ust. § 60 odst. 7 s.ř.s. a uvedl, že důvody zvláštního zřetele hodné lze spatřovat ve zneužití výkonu práv dle zákona č. 106/1999 Sb. a práv zakotvených jinými právními předpisy ze strany žalobkyně. Dle žalovaného nelze takovému závadnému výkonu práva poskytovat soudní ochranu. K obdobnému závěru dospěl Městský soud v Praze v rozhodnutích ze dne 13.1.2012, č.j.: 5 A 200/2010-63, ze dne 11.10.2012, č.j.: 10 A 206/2010-88 a ze dne 11.10.2012, č.j.: 10 A 90/2012-53.

Dále sdělil, že žalobkyně v řízeních o civilních žalobách, kterými nárokuje náhradu nemajetkové újmy v penězích za nesprávný úřední postup či nezákonné rozhodnutí ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., jedná v naprosté většině případů sama bez právního zastoupení a tyto spory zásadně prohrává. Žalovaný měl za to, že v případě řízení o žalobách ve správním soudnictví, které dle názoru žalovaného nevyžadují výrazně složitější právní argumentaci, se žalobkyně zastřešuje právním zastoupením přinejmenším s úmyslem způsobit žalovanému škodu, ne-li se na náhradách advokátního zastoupení vědomě obohatit. Pozornosti žalovaného a soudů však nemohlo uniknout, že se právní zástupkyně žalované z jednání před Městským soudem v Praze pravidelně omlouvá a k jednáním se nedostavovala ani sama žalobkyně. V poslední době se k jednáním dostavuje alespoň žalobkyně, přičemž při nich demonstruje, že je sama schopna náležité právní argumentace.

Žalovaný tak měl za to, že ani v případě, že by soud neshledal existenci důvodů zvláštního zřetele hodných, resp. prostor k aplikaci ust. § 60 odst. 7 s.ř.s., by nebyl povinen k úhradě nákladů řízení žalobkyně, neboť se dle jeho názoru nejedná o důvodně vynaložené náklady ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., zejména pak jde-li v daném případě o žalobu proti nečinnosti správního orgánu, kde z povahy věci není třeba složitě právně argumentovat, nýbrž pouze tvrdit nečinnost žalovaného správního orgánu. Žalovaný se pak zcela ztotožňuje rovněž s náhledem Městského soudu v Praze na úkon zpětvzetí žaloby vyjádřený v rozsudku č.j. 11A 3/2012 - 69 ze dne 12.6.2012, který žalobkyně odmítá.

Soud o podané žalobě uvážil následovně:

Podle ust. § 37 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), může vzít navrhovatel svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl.

Podle ust. § 47 písm. a) s.ř.s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.

S ohledem na to, že žalobkyně vzala svůj návrh, o kterém soud dosud nerozhodl, zpět, soud řízení podle ust. § 47 písm. a) s.ř.s. zastavil.

Při rozhodování o nákladech řízení soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.

Podle ust. § 60 odst. 3 s.ř.s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.

Podle ust. § 61 odst. 7 s.ř.s. jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává.

V projednávaném případě soud shledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které nelze žalobkyni přiznat právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobkyně je v současné době účastníkem 46 neskončených řízení před Městským soudem v Praze, kde žalovaným je až na výjimky Ministerstvo kultury a Národní památkový ústav. Spory se ve většině případů týkají poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., přičemž předmětem žádostí žalobkyně, bývají vesměs otázky, které nemají žádný vztah k životní sféře žalobkyně a v některých případech se dají označit za zjevně šikanózní již samotné žádosti. Šikanózní výkon práva žalobkyní lze pak vysledovat i v mnohých soudních řízeních.

Např. ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 5 Ca 23/2005 (NSS č.j. 6 As 58/2006 – 84) byl předmětem práva na informaci dotaz žalobkyně na to, kdo hrabal listí v hradním parku na Bouzově v listopadu 2004, ač tak podle názoru žalobkyně činit neměl, a kdo nehrabal listí, ač tak činit podle jejího názoru měl, a dále na složení zdičího materiálu při opravě mostu na hradě.

Ve věci vedené zdejšími soudem pod sp. zn. 7 Ca 216/2008 se žalobkyně (zde *„žalobkyně“*) domáhala na základě svého práva na svobodný přístup k informacím zaslati rozsudků dvou konkrétních soudkyň. Podala žádost dne 27. června 2008. Dne 14. července 2008 byla vyzvána k doplnění žádosti o informace. Ač výzva k odstranění vad žádosti o poskytnutí informace nebyla vydána v zákonné sedmidenní lhůtě, směřovala k odstranění vad podání tak, aby bylo postaveno najisto, jaké rozsudky mají být žalobkyni zaslány, a aby informace mohly být poskytnuty v celém požadovaném rozsahu. Splnění výzvy k upřesnění žádosti záleželo pouze v konkretizaci toho, do jakého období spadá datum podání žalob. Namísto aby výzvě vyhověla (což by spočívalo v napsání jedné věty prostřednictvím elektronické pošty), podala proti takovému postupu stížnost namítající výlučně nedodržení lhůty k vydání shora popsané výzvy, nikoliv její věcnou nesprávnost. Takový postup dle názoru soudu nesměřoval k získání informace, kterou soud nepochybně hodlal poskytnout, nýbrž pouze k zahájení řízení o stížnosti před žalovaným, tedy v konečném důsledku k oddálení získání informace.

Ve věcech sp. zn. 5 Ca 40/2008 a sp. zn. 5 Ca 41/2008 se žalobkyně (zde *„žalobkyně“*) v každé této věci domáhala zrušení dvou fiktivních negativních rozhodnutí žalovaného „vydaných“ na základě zákona o svobodném přístupu k informacím. Spolu s podanou žalobou požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. Soud prvním úkonem v řízení oběma žádostem vyhověl, přihlédl přitom k finanční situaci žalobkyně. Žalobkyně se následně domáhala, aby soud ustanovení zástupce zrušil, neboť nedošlo k první poradě s klientem. Soud žádosti nevyhověl, neboť ustanovený advokát byl již ve věci činný (nahlédl do spisu). Proti tomuto usnesení žalobkyně podala kasační stížnost. Ustanovený advokát následně požádal o zrušení ustanovení a přiložil přípis žalobkyně, ze kterého vyplývá, že došlo k narušení nezbytné důvěry. Soud ustanoveného advokáta zprostil a určil jeho odměnu (spočívající v jednom úkonu nahlédnutí do spisu). Následným podáním žalobkyně svou původní kasační stížnost vzala zpět a podala novou, ve které tvrdila, že se soud zcela nedostatečně zabýval tvrzením advokáta o narušení vzájemné důvěry; bylo na advokátu, aby prokázal, proč a z jakého důvodu k tomu došlo a co mu brání žalobkyni zastupovat. Pokud by soud automaticky vyhovoval podobným návrhům, znamenalo by to dle žalobkyně pro advokáty snadnou možnost, jak se zbavit neoblíbeného a špatně placeného zastupování *ex officio*. Žalobkyně uvedla, že

si není vědoma ničeho, čím by měla zavdat příčinu ke snížení důvěry ustanoveného zástupce, neboť vždy poskytovala plnou součinnost. Dále uvedla, že za úkon nebylo třeba přiznávat odměnu, neboť šlo o úkon procesně zcela zbytečný. Zástupce by takto zbytečně mohl studovat spis každý týden, čímž by si vydělal značnou částku. Žalobkyně navrhla, aby soud opravil zřejmou nesprávnost ve výroku usnesení. Návrhu na opravu zřejmých nesprávností soud nevyhověl, proti čemuž žalobkyně podala další kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozhodnutí o kasačních stížnostech spojil ke společnému řízení a rozsudky ze dne 31. srpna 2009, č. j. 8 As 49/2009-113a č. j. 8 As 51/2009-124, kasační stížnosti zamítl. V odůvodnění pak uvedl: *„Nejvyšší správní soud především konstatuje, že v soudním řízení je zpravidla společným zájmem účastníků i soudu postupovat k meritornímu vyřízení věci. Jinými slovy, neplatí, že cesta je cíl. Situace, kdy žalobkyně usiluje o ustanovení právního zástupce, poté se obratem domáhá jeho zproštění a napadne rozhodnutí, jímž jí není vyhověno, po zproštění zastoupení k žádosti advokáta však vezme kasační stížnost (I.) zpět a další kasační stížností (II.) se domáhá trvání zastoupení, které ovšem i v jiné věci navrhla ukončit, nesvědčí o procesním postupu, jímž by chtěla žalobkyně hájit svá procesní práva se současným zájmem směřovat k vyřízení věci samotné.“*

Zákon č. 106/1999 Sb. předpokládá, že výkon veřejných subjektivních práv v něm upravených směřuje k uskutečnění cíle sledovaného touto právní normou. Žalobkyně však svým chováním sleduje vyvolání soudní pře, a to v některých případech i s vědomím, že toto řízení ve svém důsledku k poskytnutí informace nijak nepřispěje. Dle názoru soudu se v těchto případech sice jedná o výkon práva, ale s ohledem na okolnosti o výkon práva šikanózní.

K závěru o šikanózním výkonu práva soud dospěl i v této věci, a to nejen s ohledem na množství podání, kterými se žalobkyně obrací na žalovaného a jenž rovněž ústí v podání vůči soudu, ale rovněž s ohledem na charakter informací, který žalobkyně po žalovaném požaduje. V projednávaném případě žalobkyně po žalovaném žádala sdělení počtu osob, jenž nejsou zaměstnanci Ministerstva kultury a nemají vůči sobě nadřizeno osobu, avšak Ministerstvo kultury jim vydalo oznámení o splnění podmínek pro přístup k utajované informaci stupně utajení „Vyhrazené“, dále poskytnutí vnitřního předpisu, který získání přístupu k utajovaným informacím ve stupni utajení „Vyhrazené“ upravuje, sdělení kdo je odpovědnou osobou a konečně předložení „Stanoviska k ochraně utajovaných informací v oblasti působnosti Ministerstva kultury“. Žalovaný podáním ze dne 18.7.2012 žádosti žalobkyně z části vyhověl, když rozhodnutím ze dne 18.7.2012, zn.: MK 48212/2012 KBŘ odmítl poskytnout toliko vnitřní předpis, kterým je upraven způsob získání přístupu k utajovaným informacím ve stupni utajení „Vyhrazené“. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně rozklad. Žalobou na ochranu proti nečinnosti žalovaného se žalobkyně domáhala vydání rozhodnutí o rozkladu proti rozhodnutí ze dne 18.7.2012, zn.: MK 48212/2012 KBŘ. Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně požadovala takové informace, které jsou jednak zcela specifické a jednak se týkají chodu subjektu, s nímž žalobkyně není v žádném vztahu vedoucím k potřebě takových informací. Jako zcela logické se jeví, že tyto informace se v její životní sféře stěžejně důvodně uplatní a žalobkyně ani neuvedla, jaký osobní vztah ji vedl k nárokování takových informací. Z hlediska účelu podané žaloby a uplatňování práva se tedy jeví potřeba získání předmětných specifických informací jako zneužití práva na informace pro účely šikanózního výkonu práva, v němž, jak bylo výše rozebráno žalobkyně neustále pokračuje. K tomu soud rovněž poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 18.12.2002, sp.zn.: III. ÚS 156/2002 podle kterého, *„Právo na informace nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti“*. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru o šikanózním způsobu výkonu práva ze strany žalobkyně.

Závěrem soud rovněž připomíná, že i Ústavní soud uvedl ve svém usnesení ze dne 13.10.2011, sp.zn.: III. ÚS 2800/09, že materiálně se stěžovatelka (v dané věci jí byla *„...“* jíž byla žalobkyně předsedkyni; pozn. Městského soudu v Praze) jeví jen jako účelový nástroj veskrze litigiózního (sudičského) postupu své předsedkyně, jež jejím prostřednictvím vede bezpočet soudních sporů, které často ani vzdáleně nesouvisejí s pracovníprávními vztahy zaměstnanců správ

památkových objektů. Tato skutečnost je patrná nejen ze spisového materiálu v projednávané věci, ale i ze zhruba pěti desítek zjevně neopodstatněných podání, jež byla u Ústavního soudu učiněna stěžovatelkou, její právní předchůdkyní či osobně.

Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žalobkyni právo na náhradu nákladů nepřísluší.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. prosince 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.